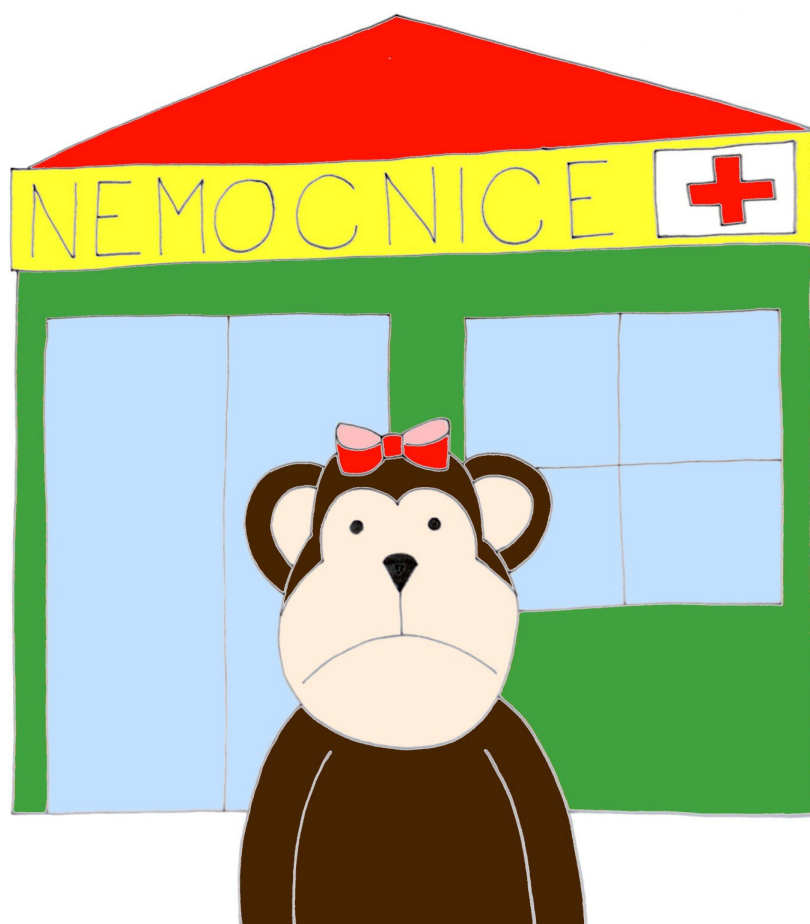

OPIČKA ŽOFKA

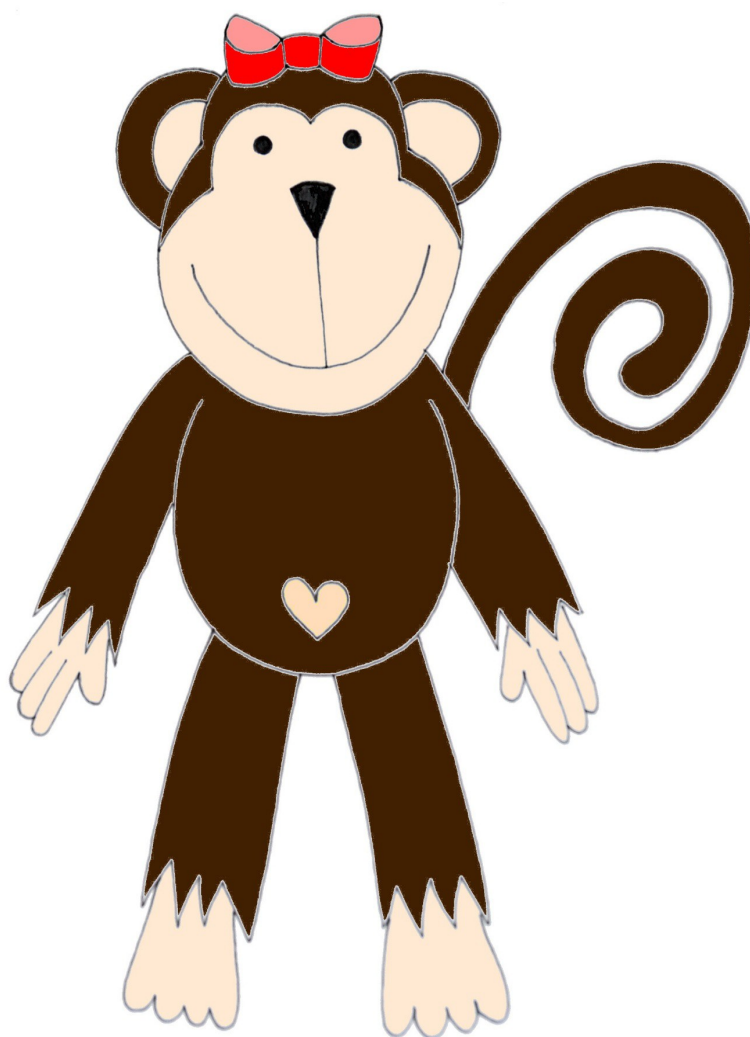
...aneb, jak to bylo v nemocnici.

Napsala a ilustrovala: Bc. Zuzana Bryndová

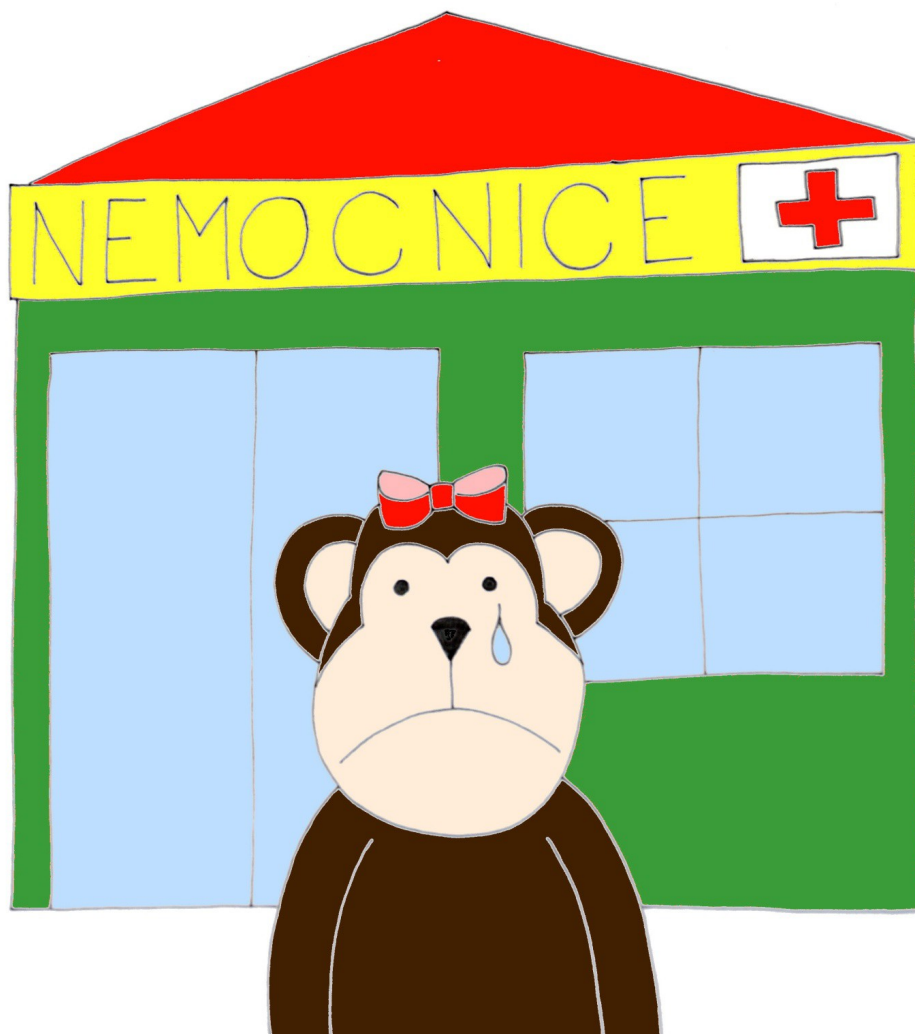
Mgr. Lucie Fialová a kolektiv sester ORL

Bylo, nebylo, za průzračným potokem a vysokou horou, v kouzelné říši splněných přání, žila jednou jedna opička jménem Žofka. Opička Žofka byla opravdu statečná, moc hodná, stále veselá a měla dobré srdce a právě proto ji měli všichni kolem rádi.

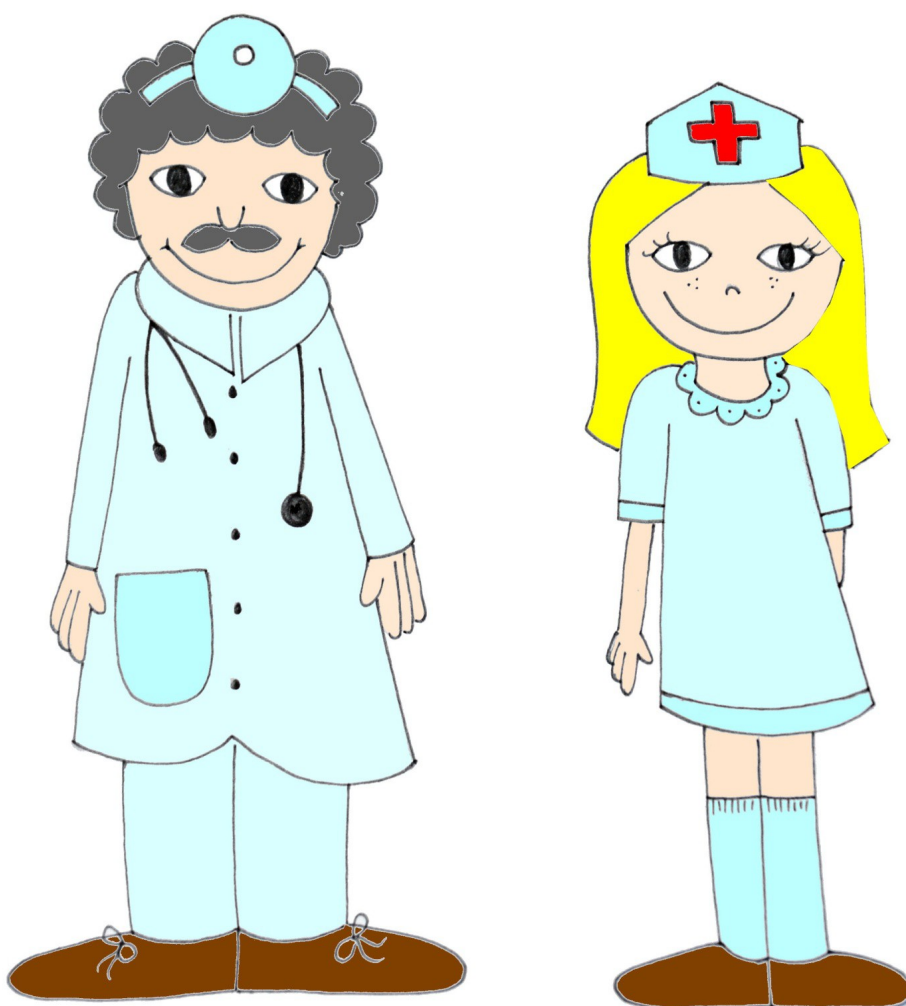

Jenomže, jak už to tak někdy bývá, nejen v pohádkách, ale i ve skutečném životě, se někdy i dobrým lidem dějí špatné věci.

A tak jednoho dne Žofka onemocněla. Z té ošklivé nemoci byla Žofka moc smutná, bolelo ji celé tělíčko a často ji bylo do pláče, už vůbec neměla chuť se smát. Žofka byla chytrá opička, a proto věděla, že jestli jí někdo může pomoci, bude to jedině pan doktor. A tak se tedy vydala do nemocnice.

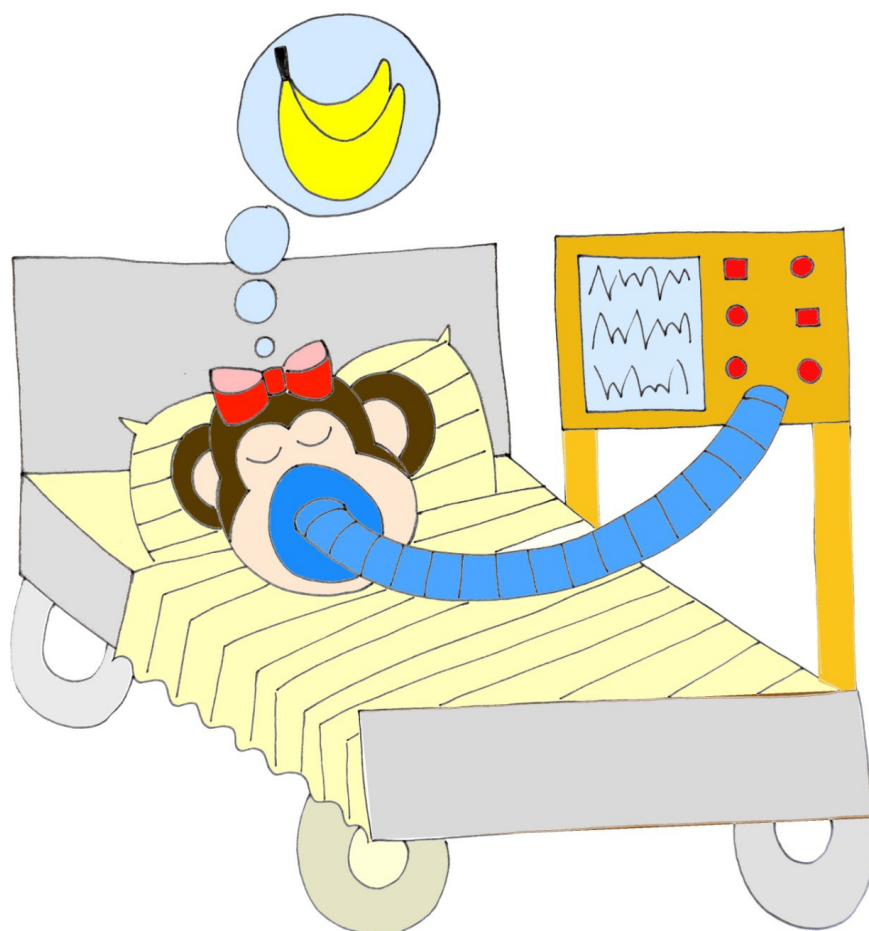
Žofce se v nemocnici ani trochu nelíbilo. Všichni dospěláci tam chodili v takových dlouhých bílých pláštích, říkali divné věci, kterým Žofka ani trochu nerozuměla a taky to v nemocnici bylo cítit po desinfekci. Jen co se ale Žofka v nemocnici trochu rozkoukala, zjistila, že se jí v nemocnici nemůže stát nic zlého. Ba naopak, páni doktoři i sestřičky byli na Žofku moc hodní a hezky se o ni starali. Nakonec se Žofka začala do nemocnice těšit a začala být zvědavá, jestli bude mít na pokoji nějaké nové kamarády a v jaké postýlce asi bude spát.

Žofka v nemocnici dostala takovou speciální noční košilku a také dostala svůj pokoj a pohodlnou postýlku. Ta se Žofce moc a moc líbila. Nebyla to totiž postel jen tak obyčejná, ale byla to postel speciální, na kolečkách. Žofka se převlékla do své nové košilky a zavrtala se do postýlky, jakoby to byl její vlastní pelíšek. Jen co se Žofka uvelebila, přišla ta hodná sestřička a dala Žofce na lžičku medicínku. Ta Žofce moc chutnala a navíc dobře věděla, že po té medicínce ji operace nebude ani trochu bolet. Jen co medicínka začala působit, znovu přišla ta hodná sestřička a společně s kolečkovou postelí Žofku odvezla na operační sál.

Tam už na Žofku čekala kouzelná maska, po které každý usne tak rychle, že ani nestačí spočítat ovečky. Jen co Žofka zavřela oči a propadla se do říše snů, mohl pan doktor začít operovat. Operace netrvala dlouho, ale i přes to pan doktor Žofku zbavil všech zlých nemocí, které jí tolik trápily. Ale nebojte se, děti, Žofka nic z toho necítila, celou operaci prospala. Mám dokonce takový pocit, že se jí zrovinka zdálo o pořádně velikém trsu banánů. Jakmile bylo po operaci, odvezla ta hodná sestřička Žofku i společně s tou kolečkovou postelí zpátky na pokoj. Žofka se ještě chvíli prospala, ale jakmile se probudila, hned poznala, že už bude zase brzy zdravá.

Netrvalo dlouho, Žofka se uzdravila, načerpala ztracené síly a mohla jít z nemocnice domů. Byla z ní zase ta stará, dobrá, zdravá a veselá Opička Žofka, která mohla skotačit po stromech a kterou měl každý rád.

